

Na hrůzy fašistické okupace nezapomeneme!



SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST

Zakladatel profesor Ing. Břetislav Chvála, doktor technických věd (DrSc.)

MĚSÍČNÍK SLOVANSKÉHO VÝBORU ČR

ROČNÍK XXVI

ČÍSLO 276, ČERVEN 2023

CENA 10 Kč

„Ne válce, vládě, drahotě!“

Více než 100 tisíc lidí se sešlo 16. dubna na pražském Václavském náměstí v rámci demonstrace Česko proti bídě. Celonárodní setkání navázalo na stejnojmennou akci 11. března a znovu byla jeho pořadatelem strana PRO. Její hlavní představitel Jindřich Rajchl v úvodním vystoupení ironicky parafrázoval premiéra Petra Fialu (ODS), že „jsme to zvládli.“

A glosoval: „Zvládli rekordní sekeru 186 miliard za jeden kvartál, zvládli snížit protizákonně valorizaci důchodů, rozjet inflaci na úrovni 26 procent, čímž nás připravili o čtvrtinu příjmů, zvládli zdecimovat Českou poštu a zvládli si poradit s cenami tím, že nás poslali nakupit do Polska. Čekám, že do měsíce poradí důchodcům, aby až pojedou do Polska pro potraviny, aby si tam na poště vyzvedli i svůj důchod, protože už jiná cesta pravděpodobně nebude. Zvládli zavést cenzuru, jaká tu nebyla od roku 1989. Zvládli nás vystrašit tím, že „mobilizace je normální věc.“ V této souvislosti Rajchl zkritizoval ministryni obrany Janu Černochovou (ODS): „ta-

to emocionálně nestabilní ministryně je největším bezpečnostním rizikem pro naši zem.“

U Národního muzea se současně shromáždily asi tři stovky odpůrců demonstrantů s ukrajinskými a unijními vlajkami, což ostře kontrastovalo s českými vlajkami účastníků celonárodního setkání. Na nich se vypínala hesla a slogany, jako například: „Když se nespravedlnost stane zákonem, vzpouza se stane povinností.“ „NE válce, vládě, drahotě“ nebo „Lidé by se neměli bát své vlády, vláda by se měla bát svého lidu.“ Rajchl na demonstraci přivítal občany a připomněl jim, že média a ministr vnitra Vít Rakušan snažili „mezi nás vrazit klín. Ale vy jste přišli a ukázali, že jsme jeden národ, jedna rodina.“ Rajchl zdůraznil, že akce je nenásilná. „Jsme tady za naši zem, abychom se postavili za Českou republiku. Nechceme násilně sundat ukrajinskou vlajku, my chceme nenásilným občanským protestem sundat pětikoaliční vládu,“ řekl. A vyzval vládu: „Seberte poslední zbytky cti, uvědomte si, že na to nemáte a podejte demisi!“



Zaplňené Václavské náměstí nespokojenými občany

FOTO – ČTK

V projevu na pódiu předseda Asociace samostatných odborů Bohumír Dufek, který zkritizoval rostoucí ceny potravin, chudnoucí zdravotnictví i zvyšování daní. „Vláda není schopna cokoli změnit. Hlavní ekonomický poradce nám radí nakupovat v zahraničí. To je totální devastace českého hospodářství. Vláda dělá z poctivých pracovníků chudáky a z chu-

dáků žebráky. Nejhorší ale je, že se lidé zase začínají bát říkat pravdu. Začíná nová totalita,“ řekl Dufek. Navrhl rovněž důsledně oddělit od státního rozpočtu důchodový účet, zlikvidovat nepotřebná ministerstva a zrušit dotace solárním baronům.

Poslanec Jaroslav Foldyna (SPD) pověděl, že žijeme v době, kdy lež je považována za pravdu

a pravda za zločin a vláda nás tahá do války. „Není to naše válka. Jsou to prachy, nad nimiž si mnou ruce v zámoří, jak je ta Evropa hloupá. Pochopil to už i Macron,“ zmínil poslanec francouzského prezidenta. Pískot zněl od demonstrantů na adresu členů Fialovy vlády i na adresu prezidenta republiky Petra Pavla či šéfa Českomoravské konfederace odborových svazů Josefa Středuly, který se podle Foldyna stará o „bafuňáře“ a ne o obyčejné lidi, při tom by měl vyhlásit generální stávkou.

Po skončení odpolední akce na Václavském náměstí zakončené československou státní hymnou, se její aktéři vydali na pochod ke Strakově akademii. Sídlo vlády označil předseda PRO Jindřich Rajchl jako „místo, kde se páchá trestný čin.“

Mezi lidmi u Národního muzea s převahou ukrajinských vlajek byl též starosta Řeporyj Pavel Novotný (ODS). Právě o něm prohlásil předtím na demonstraci J. Rajchl, že patří „za mříže.“ Strana PRO plánuje další protesty, kterými bude stupňovat nenásilný tlak na vládu. (pk-portal24.cz)

Ukrajinské fronty

Nenávist je hrozná věc. Člověk s ní může zapomenout na soudnost a dokonce pod jejím vlivem dělat zločiny. Pokud jde o nenávist mezi národy, může, pokud se je nenávistní lidři schopně podají národu, vést k všelijakým neuváženostem a nakonec až k válkám. V této etapě se nalzáme dnes. Naši představitelé jsou totiž plni nenávisti, obyvatelé země jsou rozdělení ve dvě.

Ti, co nepamatují, jsou snadněji zmanipulovatelní. Také rodiny se rozdělují. Už nejde o „fotbalové bitky“ na stadionech a za stadiony, ale o smrtelnou nevrzavost. Zaslíbenost pak rozdmýchává požár, jenž může překročit hranice. To je případ naší vlády, jež na východě chce válčit do konečného vítězství a je jí jedno, co nás to stojí, to je případ jednotlivých ministrů a představitelů států, volených či jmenovaných, pro které dějinná skutečnost je nepravdou a vytvářejí si novou a tím i první dějiny.

Bourají se pak pomníky vojevůdcům, kteří dokonce osvobodili naši vlast, přejmenovávají se ulice a náměstí, aby tam nezůstala ani zmínka po osvoboditelích a mění se také názvy, ničí se památníky na ty, kteří žili dávno před válkami 20. století a jejichž jedinou chybou je to, že se narodili v zemi, kterou elita nenávidí.

Ve hře je také tedy osvobození naší vlasti. Primitivní vystoupení

paní ministryně Černochové jsou z doby nedávné. Podle nich je jasné, že naši zem osvobodila americká vojska a jim patří dík. Slovo „rudoarmějci“ se málo vzdělané ministryni se správnou stranickou legitimací v kabelce zadržává v ústech. Její nenávist neumožňuje ani ho vyslovit. A tak ty tisíce rudoarmějčů, kteří padli na našem území, za naši svobodu, jí nestojí ani za slůvko poděkování.

Propaganda nám pak začíná vsugerovat tezi, že nás vlastně osvobodili Ukrajinci, vojáci Ukrajinského frontu. Těm prý bychom měli být vděční. Proto „Hrdinům sláva! Sláva Ukrajíně!“ Dovolují si proto dnes tento zmatek, který tak vzniká, trochu rozklíčovat.

• Především druhá fronta začala 6. června 1944, tedy poté, co nacistická wehrmacht byla rozdracena pod Moskvou, u Stalingradu a skoro rok poté, co zdrcující porážka v Kurském oblouku jí donutila jen a jen ustupovat.

Pokud by Sovětský svaz prohrával nebo dokonce kapituloval, k žádné invazi by nedošlo a dokonce ani zřejmě k vyloštění v Itálii. Proti „rozjetému“ Německu by vyloštění nebylo. Myslíte, že Anglo-američané by riskovali porážku, jež by nemohla nepřijít, pokud by Německo nebylo oslabeno? Proto vojenští plánovači počkali na to, jak např. dopadne i střet u Kurska.

Začneme tím

• Co se vlastně myslí slovem front? Šlo o svazek složený z několika polních armád s několika sty tisíci vojáky. Mohl dosahovat až milionu lidí. Název „front“ používala jen Ruská armáda. Po skončení války už využíván nebyl. Tehdy se však měnil podle po splnění hlavního úkolu, když před armádou stál úkol další, při čemž obyčejně býval složen jinak, než ten původní. Proto se v průběhu války setkáváme s názvy Donský front, Front možajské obranné linie či Brjanský front, atd., atd.

• Po přechodu hranic nebo těsně před jejím přechodem směrem na západ fronty dostaly nová jména. Běloruský, Pobaltský, Ukrajinský, Dálněvýchodní... Nás ovšem především zajímají ty s názvem Ukrajinský. Byly čtyři.

• 1. ukrajinský front – vznikl koncem roku 1943, tedy po bitvě u Kurska, z Voroněžského frontu. Veliteli byli Nikolaj Vatutin (do 2. 2. 1943, kdy ho ze zálohy zabil ukrajinský nacionalist), dva měsíce pak Georgij Žukov. Velení do konce války od 24. května 1944 převzal Stěpan Koněv. Náčelníkem štábu v době osvobození Československa byli generálové Bogoljubov (do dubna 1944), Sokolovskij (do 9. 4. 1945) a Petrov. Tento front osvobozoval v českých zemích Opavu, Krnov, Olomouc, Litovel, Litomyšl, Nymburk, Mladou

Boleslav, Mimoň, Slaný, Kralupy n. V., Prahu. Jeho mrtví jsou pohřbeni na Olšanských hřbitovech.

1. ukrajinský se podílel na boji o Berlín

• 2. ukrajinský front – vznikl v říjnu 1943 ze Stepního frontu. Jeho velitelem byl zpočátku Koněv a poté, co převzal velení 1. ukrajinského frontu a to až do skončení války generál Rodion Malinovskij. Náčelníkem štábu byl gen. Zacharov. Jeho válečný postup přes Moldavsko a severní Rumunsko směřoval na Budapešť a Vídeň. Z českých měst osvobodili jeho vojáci Brno, Jihlavu, Jindřichův Hradec, Tábor a posunuli se až ku Praze.

• 3. ukrajinský front – vznikl taktéž v říjnu 1943 z Jihozápadního frontu. Jeho veliteli byli do 15. května 1943 generál Malinovskij, poté až do konce války Fjodor Tolbuchin. Náčelníky štábu byli pak Feodosij Korženěvič (do 15. 5. 1944) a poté do konce války Sergej Birjuzov. Front mířil přes Rumunsko do Bulharska a Srbska. Nepodílel se na osvobození Československa.

• 4. ukrajinský front – existoval od října 1943 do 31. května 1944, kdy jeho jednotlivé části byly převedeny do sousedních frontů. Jeho cílem bylo osvobození Krymu a přilehlých oblastí. Velitelem byl generál Tolbuchin.

• V srpnu roku 1944 však vznikl podruhé. Tentokrát jako odnož 1. ukrajinského frontu s cílem uskutečnit Východokarpatskou útočnou operaci a jeho vojáci se tedy účastnili i bojů na Dukle, osvobození severního Slovenska, účastnil se Ostravsko-opavské operace a nakonec skončil svou osvobozovací cestu před Prahou. Jeho velitelem byl gen. Petrov. Osvobodil např. Ostravu, Frýdek-Místek, Jablunkov, Přerov, Svitavy...

• Ostatní fronty směřující na západ...

1. běloruský front byl vytvořen v dubnu 1944 z Běloruského frontu. Jeho prvním velitelem byl generál Konstantin Rokossovskij (do 16. 11. 1944), poté převzal velení Georgij Žukov a vedl ho až do konce války. Náčelníkem štábu byl gen. Malinin. Front směřoval centrem Polska přímou cestou na Berlín. Podílel se na poslední berlínské operaci.

2. běloruský front vznikl ze Severní skupiny vojsk koncem dubna 1944 a měl postupovat podle pobřeží Baltického moře. Jeho prvním velitelem byl gen. Ivan Petrov (do 6. 6. 1944), dalšími pak Georgij Zacharov (do 17. 11. 1944) a Konstantin Rokossovskij (do konce války). Náčelníky pak gen. Lubarskij (do 5. 5. 1944) a gen. Bogoljubov (do konce války). Front se podílel na dobití Berlína.

Pokračování na str. 3

Informace o „Památníku Pečkárna“

„Památník Pečkárna“ se nachází v budově Petschkova paláce v ulici Politických vězňů 20, Praha 1 – Nové Město, v němž má sídlo Ministerstvo průmyslu a obchodu České republiky (MPO ČR). Budova byla postavena v letech 1923 až 1925 pro bankéře a finančníka, kolínského rodáka Dr. Julia Petschka a potomky jeho staršího bratra Isidora (zemřel v roce 1919).

Do roku 1938, kdy ji potomci Dr. Julia Petschka (zemřel v roce 1932) a jeho bratra Isidora prodali tehdejšímu československému státu, byla budova používána jako bankovní dům.

V době od května 1939 do května 1945 budovu Petschkova paláce využívala německá nacistická Tajná státní policie (GESTAPO) jako sídlo Řídicí úřadovny pro oblast Čech, a současně jako sídlo



Budova Pečkova paláce, mučirny gestapa.

Zdroj: zs26plzen.cz

Služebny gestapa pro oblast Velká Praha.

Po 2. světové válce byla budova Petschkova paláce adaptována pro

potřeby tehdejšího ministerstva hospodářství, dnes slouží potřebám MPO ČR. V roce 1989 byla budova prohlášena za Národní

kulturní památku. V suterénu budovy, v prostorách tzv. „domácího vězení“, kde vězni a zatčení čekali a výsledky vyšetřovatelů gestapa, krátce po 2. světové válce zřídili bývalí vězni památník protinacistického odboje. Současná expozice „Památníku Pečkárna“ byla vybudována v roce 1990, tehdejšími členy Českého svazu protifašistických bojovníků (dnes Český svaz bojovníků za svobodu (ČSBS), Legerova 22, 120 49 Praha 2.

„Památník Pečkárna“ není trvale, volně přístupný. Bezúplatné prohlídky spojené s výkladem průvodce (členem ČSBS), je možné uskutečňovat v období:

ZÁŘÍ – ČERVEN

• V pracovní dny PONDĚLÍ – PÁTEK, se zahájením první prohlídky v 09:00 hod. a poslední prohlídky v 15:00 hod., nebo

v SOBOTU (pokud tato není státním svátkem) se zahájením první prohlídky v 08:30 hod. a poslední prohlídky ve 12:00 hod.

ČERVENEC – SRPEN – výjimečně

Výklad je prováděn pouze v českém jazyce. Případného tlumočnicka do jiného jazyka si musí každá návštěvní skupina zajistit sama, na své náklady. Jedné prohlídky s průvodcem ČSBS, se může zúčastnit minimálně 5 osob a maximálně 20 osob. Doba prohlídky se pohybuje okolo 1,5 až 2 hod. Prohlídky „Památníku Pečkárna“ je nutno objednat nejméně 7 dní předem. Objednávky se uskutečňují v sekretariátu ÚV ČSBS: na tel. čísle 224 261 508 (Po. až Čt. od 09:00 hod. do 14:00 hod.), nebo na e-mailové adrese pamatnik.peckarna@seznam.cz (kdykoliv). (jel)

Masakr v Oděse – „Nezapomeneme, nepromíneme“

Připomínáme si 9. výročí tragické události, která se stala v Oděse v Domě odborů dne 2. května 2014. Tenkrát se v tomto přístavním městě odehrála krvavá řež, která nejenomže zůstala nevyšetřená, ale ve skutečnosti ji ani nezačali vyšetřovat.

Co se tedy v onen osudný den stalo? Na náměstí u Domu odborů se scházeli odpůrci náhlé změny vlády v Kyjevě, která nevzešla z demokratických voleb. Tedy, abychom byli přesní, ona nevzešla z žádných voleb. Prostě se po mnohatýdenních demonstracích v centru Kyjeva a po vyhánění stávající vlády a prezidenta chopili moci a bylo to. A právě proti této změně vystoupili někteří občané Ukrajiny (z nějakého důvodu je média začala nazývat proruskými, a dokonce separatisty), a to nejenom v Oděse. Odpůrci si u Domu odborů již dříve postavili stánky a stany a dávali najevo svůj nesouhlas s touto změnou režimu. Poměrně často zde docházelo k šarvátkám, ale to, co se odehrálo 2. května 2014, jsme tady v Evropě snad od 40. let neviděli.

Tento den se v Oděse hrál fotbalový zápas, fanoušci a demonstranti plánovali projít městem, což byla tradice. Dále nechme mluvit ukrajinského novináře Jakova Goppa z televizního kanálu Novaja Oděssa (5. 5. 2014): „Průvod měl projít centrem města, ale ještě na Soborném náměstí se objevila policie, za níž šla skupina ozbrojených lidí, která se shromáždila asi 500 metrů od proukrajinských aktivistů (tedy těch, co podporovaly změnu v Kyjevě, pozn. autora). Poté, co se aktivisté dali do pohybu, na ně ozbrojenci náhle zaútočili. Začali na ně házet zápalné směsi, ke kterým byly přidány kupříkladu hřebíky, aby způsobily větší zranění. Existuje podezření, že do města – za přímé účasti vysoce postavených policistů z Oděsy – přijely jakési organizované a ozbrojené skupiny. Měly i palné zbraně – pistole a samopaly. Ty byly následně použity. Došlo ke střetu. Neozbrojení lidé za-

čali brát kameny, dlažební kostky. Najednou se však ozvaly výstřely. První obětí byla zasažena kulkou do hlavy. Druhý proukrajinský aktivista zemřel o několik desítek metrů dál. Policie, která byla na místě, vůbec nezasáhla. Dál docházelo ke střetům mezi fanoušky, aktivisty a ozbrojenci. Kromě kamenů se objevily i zápalné láhve. Na obou stranách. Najednou se ozbrojenci vytratili. Jak náhle se objevili, tak náhle zmizeli. A s nimi i policie. Aktivisté si asi mysleli, že ustoupili na Kulikovo pole (náměstí u Domu odborů, pozn. autora), kde byl tábor odpůrců. Jsem přesvědčen, že lidé, kteří tam žili ve stanech a jež potkal tragický osud, nevěděli a nevěřili, že konflikt bude pokračovat na jejich území. Fanoušci a aktivisté přišli na Kulikovo pole a tam začali řádit. Místo toho, aby proruštili separatisté vzali nohy na ramena a uprchli pryč, běželi se schovat do Domu odborů. Nejdříve začaly hořet stany proruských aktivistů a následně vypukl požár v Domě odborů. Vzplanulo druhé a třetí patro. Přítom nebylo vůbec jasné, jak tam mohlo začít hořet. Vždyť stěží někdo dohodí zápalnou lahvi do okna třetího patra. To je velmi záhadná situace, protože na střeše budovy se nacházeli lidé, kteří se snažili házet zápalné lahve a útočníky. Jakmile vznikl požár, byli okamžitě zavoláni hasiči. Ačkoliv je hasičská stanice nedaleko, požární vozy přijely a začaly hasit až po 40 minutách. Docela rychle uhasili požár v přízemí. Ale nemohli se dostat dovnitř budovy. Přítom nikde už nehořelo. Ve třetím a druhém patře byl pouze dým. Tam už nebyl žádný požár. Právě z těchto pater začali lidé skákat a po dopadu na zem umírali. To bylo hrozné! Většina lidí, která zůstala v budově, se zřejmě otrávil kouřem. Vyšetřování musí určit, jak k tomu došlo, protože oběti ležely v místnostech, v nichž nehořelo. Ležely a okolo nich byl ohněm nepoškozený nábytek a elektronika. Otázek, co způsobilo tragédii, je obrovské množství.

Lidé, zejména blízcí obětí z Domu odborů, jsou velmi rozzlobení, protože si myslí, že za tragédií mohou jejich odpůrci. Já si ale myslím, že tam mohla být nějaká třetí síla, která záměrně vyvolala konfrontaci, ale která nečekala takový vývoj událostí. Jsem o tom přesvědčen.“

A podle mne, byl právě takový vývoj událostí žádoucí. Odpůrci byli napadeni ohromnou přesilou v té chvíli velice rozzlobených fanoušků a demonstrantů. Policie,

ačkoliv dříve přítomna, chybí. Odpůrci byli násilím zaháněni dovnitř Domu odborů, útočníci podpálili jejich stany na náměstí. Ale největší peklo čekalo uvnitř. Tady byli napadeni jinými útočníky, existují teorie, že na ně již uvnitř čekali připravení (možná ta třetí síla, jak tvrdí Jakov). Byli zaživa upalováni (připomínám slova Jakova, že oběti ležely v místnostech, v nichž nehořelo, a přítom černí jak uhel) a ubíjení, ti, kterým se podařilo vyskočit z okem, potom dobí-

jeni na ulici. Některé oběti zemřely na následky stělného zranění. Vlnu nevole vyvolalo video s ukrajinským radikálem Nikolajem Volkovem, který stříl na lidi uvězněné v hořícím domě. Přestože existoval jasný důkaz střelby, Volkov ve vězení nakonec neskončil.

Celkem podle oficiálních zpráv zemřelo 48 osob. Ukrajinská agentura TSN vydává ihned 3. května falešnou zprávu, že 15 obětí jsou občané Ruské federace, což je později vyvráceno s tím, že všechny oběti jsou ukrajinské národnosti. Proč byla potřeba tato falešná zpráva? Protože to přece měli být v očích západních konzumentů médií proruštili separatisté a ne Ukrajinci nesouhlasící s nezákonnou změnou vlády.

Neobjasněná tragédie však zůstává dodnes politicky citlivým tématem. K incidentům zde dochází vždy v době, když se místní aktivisté chystají uctít památku obětí. V roce 2015 se u oděského přístavu objevil plakát s nápisem „Lidé byli v Domě odborů upaleni nacisty“ a na asfalt před Dům kdosi napsal „Nezapomeneme, nepromíneme“.

MIROSLAV HAVLÍK



Maják chráníc lodě před ztroskotáním

Zdroj: internet

O slovanské hymně

Ve dnech, kdy se situace válečné hrozby nebezpečně opakuje jako přes kopírák, kdy posloucháme hloupé bludy o americké armádě jako o naší osvoboditelce od fašismu a údajné totality a kdy německý a americký vliv v Evropě opět sílí... nemůžeme mlčet. Musíme najít odvahu přihlásit se ke své historii, své kultuře, našim slovanským kořenům. Sounáležitost nám připomíná i naše slovanská hymna „Hej, Slované!“, která je věnovaná všem Slovanům.

První její verze vznikla v roce 1834. Melodie byla odvozena od Mazurku Dabrowskiego, který byl až do roku 1926 polskou hymnou. Píseň „Hej Slované!“ sloužila jako hymna všeslovanského hnutí i jako státní hymna Slovenského státu a později i Jugoslávie. Napsal ji

slovanský kněz, básník a historik Samuel Tomášik během své návštěvy Prahy v roce 1834, kdy byl velmi pobouřen tím, že němčina je v ulicích Prahy slyšet mnohem více než čeština. Tento vlastenec si zapsal tehdy do deníku: „... Pokud se matička Praha, perla západního slovanského světa, začíná ztrácet v německém moři, co asi čeká Slovensko, mou drahou vlast, pro kterou je Praha zdrojem duchovní kultury? Zatížen touto myšlenkou, vzpomněl jsem si na starou polskou píseň. Tato známá melodie vyvolala v mém srdci vzdorné „Hej, Slováci, eště naša slovenská reč žije...“ Běžel jsem do svého pokoje, zapálil svíci a tužkou napsal do svého deníku tři verše. Píseň byla hotova v okamžiku.“

Slovanská hymna prožila různé osudy. Například za první světové

války mnoho vojáků Rakouska-Uherska přebíhalo na ruskou stranu „jen“ proto, že odmítali bojovat proti svým bratrům Slovanům. Nejsme ani xenofobní nacionalisté, ani šovinisté.

Ale historie nás v minulosti už nejednou přesvědčila, jak moc leží Slované buržoazii v žaludku. A že je stále více zřejmé, že jde o to, jak Slovanští Ruský národ pokořit a zlikvidovat na způsob amerických Indiánů či ala Hitler a jeho území a nerostné zdroje ovládnout.

V současné vyhocené světové situaci jde opět o osud Slovanů. A opět za použití Evropy, tentokrát ovšem nejen islamizované ale znovu i fašizované. Znovu jde do slova o osud světa, proto spolu s klasikem říkáme: „Zahynou-li Slované, svět zahyne s nimi!“

Hlasatel všeslovanství

Roku 1683 zahájilo Osmanské impérium, jak se mělo ukázat, poslední velký pokus o proniknutí do střední a západní Evropy. Úvodem k tomu mělo být ovládnutí Vídně. Turecké síly, údajně v počtu 300 000 mužů, přitáhly před hlavní a sídelní město habsburského soustátí v červenci.

Vídeňští obránci dokázali, i díky liknavosti osmanských dobyvatelů, odolávat několik následujících týdnů. Ovšem na počátku prvních zářijových dnů se jejich situace stávala kritickou. Ve chvíli, kdy se veškerá naděje na záchranu zdála ztracená přišla spása v podobě polského krále Jana III. Sobieského. Ten již dříve uzavřel smlouvu s panujícími Habsburky o vzájemné pomoci proti Turkům.

V řadách Sobieského vojska se nacházel i významný hlasatel všeslovanství myšlenky v barokní době, chorvatský rodák a katolický kněz, Juraj Križanič. Zemřel v den vítězného útoku protiosmanských spojenců – 12. září 1683. Právě slovanství sounáležitost, zahrnující snahu o povznesení slovanských jazyků, úsilí o církevní jednotu Slovanů a projekty reformy, jejichž konečným cílem mělo být posílení slovanských národů, obnova či posílení jejich státnosti vytváří osu působení a díla tohoto pozoruhodného činitele a autora.



Juraj Križanič

letí a postupně si podrobili většinu států a obyvatelstva, ve valné většině Jihoslovanů.

Juraj Križanič se vydal cestou duchovního. Studoval na jezuitských školách v Lublani a Štýrském Hradci, posléze filozofii a teologii v Boloni a Římě. Ve „Věčném městě“ získává roku 1642 doktorský titul a je vysvěcen na kněze. Při kněžském působení ve

své domovině podnikl několik cest po evropském Západu a Turecku. Vedle osmanského nebezpečí mu neunikl šířící se německý vliv ve slovanském světě. Kvůli germanizaci byla podle něho nenávratně ztracena řada kdysi slovanských zemí. Příběh Slovanstva začal vnímat jako dějiny soustavného podmaňování, ačkoliv při vstupu na historickou arénu bylo mocné a nahánělo obavy ostatním národům.

Ve svých politických, jazykových a náboženských pracích tento vzdělaný Chorvat docházel k názoru, že jedinou možností, jak tomu čelit je přimknutí se všech Slovanů k Rusku. Zároveň v jeho spisech nenalezneme žádný plán jednotného politického celku pod ruským řízením, nýbrž představu získání a udržení samostatnosti a státnosti s ruskou pomocí. Križaničovi přirozeně plyne význam Ruska pro ostatní Slovanů z jeho velikosti a možnosti. Proto v pravoslavných Rusech neviděl podle římské dogmatiky schizmatiky, vyznávající „špatné“ křesťanství. Uvažoval, že se to může změnit dohodou stvrzenou církevním koncilem, nikoliv pokořením se před katolicismem.

Poprvé zavítal do Moskvy krátce v roce 1647. Znovu se tam vypravil o dvanáct let později bez oficiální sankce Kongregace de propaganda fide, jejíž důvěře se



Turci bojující před Vídní.

Zdroj: ČTK

stejně příliš netěšil. Odkázán tudíž v podstatě sám na sebe nabídl své služby na carském dvoře, kde tehdy vládl Alexej I. Michajlevič, druhý car z dynastie Romanovců. Byl pověřen sestavením gramatiky, což uvítal, jelikož lingvistické otázky byly trvalým objektem jeho zájmu. Dále chtěl působit na nově založených školách. Podobně jako Bohuslav Balbín u nás, Križanič vytýkal slovanským národům nesvornost a chorobnou zálibu ve všem co přichází z ciziny. Avšak u Balbína šlo o historika, znalce slovanských starožitností. Jihoslovan ale i v tom byl aktivním pozorovatelem poměrů a dokonce politikem. Jeho zaujetí bylo s celou vášnivostí soustředěno k realizaci ve veřejném životě. To se stalo nejpravděpodobnější příčinou myslitelova poslání do vy-

hnanství v sibiřském Tobolsku (1661 – 76). Zde napsal a dopracoval nejvýznamnější spisy. Přední místo mezi nimi náleželo rozsáhlému souboru úvah pod názvem „Politika aneb Rozhovory o vládnutí“.

Navzdory tomu a dalším vadám ruského života, které také v pojednáních napadá, nepřestával věřit ve zvláštní historické předurčení Ruska, v jeho mimořádnou misi mezi Slovanů. Roku 1677 se usídlil ve Velkoknížectví litevském, utvářejícím s Polskem tzv. Republiku dvou (šlechtických) národů, a ve Vilniusu vstupuje do řádu Dominikánů. Osmanské tažení a od mládí věrnost k ideálům dovedli, i v jeho věku, Juraje Križaniče mezi vojáky ze slovanské země pod vídeňské hradby.

VLADIMÍR MLEJNECKÝ

Čest památce Julie Masopustové

Ve Velké obřadní síni na pražských Olšanských hřbitovech jsme se 27. dubna navždy rozloučili s Julií Masopustovou, obětavou spolupracovnicí našich novin. Na obřadu promluvil docent Jan Minář, předseda Slovanského výboru ČR a místopředseda Mezinárodní slovanské rady:

Vážená zarmoucená rodino, vážení smuteční hostí, za Slovanský výbor České republiky a jménem dalších organizací – Klubu českého pohraničí a Maticy Čech, Moravy a Slezska, se loučím s paní Julií Masopustovou, která navždy odešla z našich řad v požehnaném

věku 89 let. Všude, kde působila, zanechala svou výraznou stopu.

Rozumem a srdcem byla Julie vlastenkou a pracovitou ženou, což neúnavně prokazovala až do pozdního věku.

Mnoho tvůrčího a užitečného zanechala v díle SV ČR a jeho novinách – měsíčníku Slovanská vzájemnost, kde v jeho redakční radě přispívala ke zrodu mnoha čísel těchto novin. Právě v nich psávala o životě ve společenských organizacích, v nichž působila, a též v nich hájila přátelství a bratrskou spolupráci mezi slovanskými národy. V listu Slovanská vzájemnost vyslovovala také účtu k so-

větským vojákům, kteří osvobodili naši republiku, porobenou nacisty a v máji roku pětáctýřicátého přivezli na pásech tanků i svobodu do naší milované Prahy, za cenu 140 000 padlých na území Československé republiky.

Nelze zapomenout, že Julie zanechala velký kus svého života i v dalších společenských organizacích – Klubu českého pohraničí, Matici Čech, Moravy a Slezska, v plzeňském Okresním výboru Svazu československo-sovětského přátelství. Byla tajemnicí Okresního výboru Národní fronty Plzeň – sever. Za svého plodného života v metropoli západních Čech



Julie Masopustová

Zdroj: Archiv rodiny

každý rok v měsíci září byla na zdejších Ústředním hřbitově spoluorganizovatelkou pietního aktu u rovu rodičů Julia Fučíka k uctění památky jejich syna, novináře, spisovatele a odbojáře, popraveného nacisty.

Julie nikdy nechyběla na straně pokrokových lidí naší vlasti. Celý plodný život vždy pevně stála za svým přesvědčením. O takových lidech se říká, že jsou solí naší země. Milá Julie, chybíš nám a děkujeme Ti za vše, co jsi vykonala pro svoji rodinu, kterou jsi milovala, pro naši vlast.

S účtu na Tebe budeme vzpomínat. Čest tvé světlé památce!

Můžeme mluvit o svobodě slova na Západě?

Ruští novináři nedostali americká víza, aby mohli vycestovat na zasedání Rady bezpečnosti OSN, kde Ruská federace převzala 1. dubna předsednictví. V tomto případě se nejedná o turistická víza, ale o víza pro novináře, kteří se měli zúčastnit společně s ruským ministrem za-

hraničních věcí Sergejem Lavrovem zasedání Rady!

Pracovníci amerického konzulátu si s ruskými novináři nepěkně pohráli, když jim slíbili vydat pasy s vízy těsně před odletem jejich letadla do New Yorku, ale pasy jim byly vydány až po odletu letadla, a novináři tak zůstali v Moskvě.

Mohli bychom to považovat za podařený vtípek, kterých ale v posledních letech neúměrně přibývá, a musíme tedy začít mluvit o systematické záležitosti. V Německu byly novinářům uzavřeny účty v bankách, a tím ztížen jejich osobní život. Jinde byly uzavřeny celé redakce.

Asi není těžké se dovědět, že se někdo velice obává jiného názoru, druhého pohledu na probíhající události, což je samo o sobě vypoovídající. Nedávno byl dokonce odejit americký novinář Tucker Carlson z FOX NEWS. Po svém odchodu vydává prohlášení, kde uvádí, že se v Americe nediskutují

ta nejdůležitější témata, a že na tom mají zájem obě největší politické strany, jak Demokraté, tak i Republikáni. A dodává, že i jejich sponzoři, s tím, že v podstatě je v Americe pouze jedna velká politická strana.

Můžeme tedy mluvit o svobodě slova na Západě? **mhav**

Ukrajinské fronty

Dokončení ze str. 1

3. běloruský front byl původně součástí Západního frontu. Jeho hlavním úkolem bylo porazit nacisty ve Východním Prusku (dnes Kaliningradská oblast Ruska). Jeho velitelem do února 1945 byl gen. Ivan Černachovskij, od 26. dubna maršál Alexandr Vasilevskij, a poté gen. Ivan Bagramjan. Náčelníkem štábu byl gen. Pokrovskij.

1. pobaltský front vznikl přejmenováním Kalininského frontu

v říjnu 1943. Jeho cílem po Běloruské operaci bylo porazit wehrmacht v pobaltských zemích, kde stále nacisté kladli odpor. Zrušen byl v únoru 1945, kdy se podařilo splnit vytčené cíle a jednotky byly přičleněny k vojskům útočícím na Berlín. Velitelem frontu byl generál Jeremenko (do 19. 11. 1943), poté generál Bagramjan. Náčelníkem štábu generál Kurasov.

• Národnostní složení: Pro srovnání si uvedme dvě léta války – rok 1942 a rok 1945.

Rusů v Rudé armádě bylo 68,96 % a 61,85 %, Ukrajinců – 11,98 % a 20,44 %, Bělorusové – 1,91 % a 0,91 %, Uzbeků – 1,27 % a 2,49 %, Tatarů – 2,49 % a 1,86 %, Židů – 1,83 % a 1,84 %, Kazachů – 1,66 % a 1,9 %, Gruzínců – 1,37 % a 1,23 %, Arménů – 1,18 % a 1,31 %, Azerbajdžánců – 1,16 % a 1,46 %...

Kolik těch či oněch bylo v tom či onom frontu, neznáme. Lze

předpokládat, že se neliší od uvedených statistik.

Pokud jde o velitelský sbor dokonce počet na Ukrajině narozených důstojníků, ať ukrajinské nebo ruské národnosti, byl vyšší než v případě jiných neruských národů. V Charkově a v Kyjevě byly dokonce vysoké vojenské školy.

Kdo nás tedy osvobodil?

V převážné části republiky to byla Rudá armáda a ta pro nás, osvobozované, neměla národnost-

ní punc. To bylo v době, kdy paní Černochová nebyla ještě na světě. Má pravdu, pokud tvrdí, že jí neosvobodila. Jenže osvobodila a vedle ní i další armády, její rodiče či prarodiče. Jinak by dnes nebylo paní Černochové, pana Fialy, ani pana generála v. v. Pavla, atd. a jejich chorobně nenávisti. Asi by to ovšem nebyla škoda.

JAROSLAV KOJZAR

Stranu 3 připravil a redigoval Jan Jelínek

Munice s ochuzeným uranem, Srbská zkušenost a NATO u soudu

Médii proběhla zpráva, že Británie předá (je možné, že již předala) Ukrajině munici s ochuzeným uranem. Všude nás ubezpečují, že to není přímo nebezpečné, tedy radioaktivní, ale jen trošku toxické a možná i lehce karcinogenní, a že Británie tuto municí používá již desítky let. Ale to my přece už dávno víme.

V devadesátých letech jí používaly armády NATO při útocích na Svazovou republiku Jugoslávie, kdy bylo provedeno 18 170 bojových letů, při kterých bylo použito 415 000 raket (22 tun), kterými bylo zničeno téměř 25 000 objek-

tů, z nichž bylo více jak 60 % občanských, ve kterých zemřelo minimálně 4000 civilistů. Raket s ochuzeným uranem bylo celkově 15 tun, což jsou dvě třetiny všech použitých!

Dodnes se Srbsko vyrovnává se škodami, které způsobily, a není se čemu divit, vždyt' poločas rozpadu tohoto ochuzeného uranu jsou 4 miliardy let. Takže není těžké pochopit, že celková škodlivost je vyšší než při použití klasické jaderné bomby!

K roku 2014 bylo v Srbsku evidováno více jak 40000 těžce onkologicky nemocných a čas běží. Ale nejen v bývalé Jugoslávii tento

uran škodí. V Itálii proběhlo několik soudních stání týkajících se bývalých vojáků italské armády, kteří se soudili s NATO. Soudy potvrdily spojení mezi municí s ochuzeným uranem a onkologickými onemocněními.

Také v Srbsku už nějakou dobu běží soudní řízení v této záležitosti proti NATO. Podle slov advokáta Srdjana Aleksiče shromažďování důkazů a jiné nezbytné dokumentace, která potvrzuje zločiny NATO proti životu a zdraví srbských občanů, trvalo skoro čtyři roky. „Byla podána žaloba v Bělehradu, v Novém Sadu, Kragujevac, Niši a Vranji. Jedná se o individuální

žaloby občanů, kteří trpí onkologickými nemocemi po bombardování: vojáků, policistů a vojáků v záloze, kteří sloužili v Kosovu v té době. Jsou to žaloby proti NATO jako organizaci. NATO je právní osobou a má patřičná práva a povinnosti.

Aliance se zúčastnila agrese proti Svazové republice Jugoslávii jakožto organizace a jako taková musí tedy nahradit škody,“ vysvětluje advokát a dodává: „Uvažujeme také o možnosti podání žalob v souvislosti s bombardováním takzvaných nebezpečných objektů (jde o objekty chemického a ropného průmyslu, které podle mezi-

národního práva nelze bombardovat) v Bělehradu, Novém Sadu, Pančevu, Kragujevac a Boru. V roce 2000 své vyšetřování prováděla komise OSN v rámci Programu pro životní prostředí (UNEP) a dospěla k závěru, že bydlení v těchto místech je pro zdraví nebezpečné.“

V této souvislosti je velice zvláštní nedávná zpráva deníku The New York Times, ve které se uvádí, že USA aktivně instalují na Ukrajině senzory, které mohou detekovat radiační aktivitu a určit místo, sílu a následky případného jaderného útoku.

MIROSLAV HAVLÍK



Zprava – srbský advokát Srdjan Aleksič

Zdroj – archiv Miroslava Havlíka



Památník zabitým dětem. Motto: „Byly jsme jen děti.“



Miroslav Havlík u trosk budovy Srbského rozhlasu a televize

Únik dokumentů rizikem pro USA!

Jednadvacetiletý voják letecké složky Národní gardy v Massachusetts Jack Douglas Teixeira, obviněný z úniku tajných dokumentů Pentagonu by mohl být v případě odsouzení odsouzen k 15 letům vězení.

Takový odhad učinil deník New York Times. Teixeira byl 13. dubna zatčen pro zveřejnění tajných dokumentů. Obžalovaný je ve vazbě. Stojí v čele skupiny Thug Shaker Central na internetové platformě Discord, jejímž prostřednictvím se na internet pravděpodobně dokumenty dostaly, informovala americká média. Únik vojenských materiálů představuje pro národní bezpečnost Spojených států amerických závažné riziko. Sdělil to mluvčí Pentagonu.

Například dokumenty též ukazují, že USA špehují nejen soupeře, ale i klíčové spojence, včetně ukrajinského prezidenta Volodymyra Zelenského. USA v nich pesimisticky hodnotí šance ukrajinských sil dosáhnout úspěchů při zamýšlené protiofenzívě. Ukazují na slabiny ukrajinských zbraní a systémů protivzdušné obrany a předpovídají patovou situaci v zóně konfliktu.

Hodnotí úroveň ukrajinské výzbroje jako nedostatečnou. Podle jednoho z uniklých dokumentů Ukrajině pomáhají zvláštní jednotky z několika zemí – největší kontingent tu má Velká Británie (50 osob), pak Lotyšsko (17), Francie (15), USA (14) a Nizozemsko (1).

Existuje humanitární povaha bomby?

Od roku 1999 se vedou diskuse o tom, jestli Havel mluvil o „humanitárním bombardování“ anebo ne.

Uvádíme tedy celý citát tak, jak ho Havel řekl před svým odletem do USA pro francouzský deník Le Monde: „Domnívám se, že během zásahu NATO v Kosovu existuje jeden činitel, o kterém nikdo nemůže pochybovat: nálety, bomby

nejsou vyvolány hmotným zájmem. Jejich povaha je výlučně humanitární: to, co je zde ve hře, jsou principy, lidská práva, jimž je dána taková priorita, která překračuje i státní suverenitu. A to poskytuje útoku na Jugoslávskou federaci legitimitu i bez mandátu Spojených národů. Ale na základě své osobní zkušenosti jsem stejně silně přesvědčen, že jen čas dovolí objektivně hodnotit to, co se děje v těchto dnech v Jugoslávii, a dopad na NATO.“

Podle nás jsou pouze dva druhy bomb: útočné a obranné. Oba typy za sebou zanechávají oběti, pouze cíle jsou různé, a právě cíle určují druh bomby! A ne ty deklarované, ale ty skutečné, které většina z nás nevidí na začátku jakéhokoliv konfliktu. Na území bývalé Jugoslávie je nyní oficiálně více jak 100 000 lidí, kteří onemocněli onkologickými onemocněními. Spojitost s bombami s ochuzeným uranem je soudem prokázána!

MIROSLAV HAVLÍK

Květen 2023 v rámci vzpomínek na utrpení našeho národa v letech fašistické okupace. Nikdy nesmíme zapomenout!

Terezín – 2. 5. 2023 – projev místopředsedy strany Trikolora Josefa Slámy

Vážené dámy, vážení pánové.
Nejprve dovoluji, abych vám poděkoval za milé pozvání na tuto pietní akci. Stojíme zde 78. let po hrůzných tragédiích, která se zde odehrála na samém závěru druhé světové války. Věřte, že mám lehké

mrazení, když si zcela nepokrytě uvědomím samu zvrácenost počínání příslušníků německého národa ve chvíli, kdy bylo všem navýsost jasné, že tuto válku Velkoněmecká říše definitivně prohrála. Vždyť v tento den byl Ber-

lín dobyt Rudou armádou a nacistický vůdce Adolf Hitler byl již mrtvý. Dnes někteří marketingově, barbotiskově a dosti hloupě hlásají, patříme na Západ, nedávna historie nás však poučila, že největší zlo a utrpení našeho národa a této země přišlo ze západu, právě z Německa.

Poučení pro nás všechny je, že zlo nemá světové strany a že musíme bojovat především za hodnoty – svobodu jednotlivce, národní suverenitu, – a jako občan vlastní země v tuto dobu zase musím říci, že i za mír. Zrekapitulujeme si, co se zde v ten daný osudný den stalo. Z Prahy z Černínského paláce, v té době sídla říšského ministra pro protektorát Čechy a Moravu neblaze proslulého K. H. Franka přišel pokyn zbavit se tzv. nejhrošších živlů. Bylo tak popraveno 51 vězňů (+ 1 konfident), převážně představitelů mládežnické organizace Předvoj.

Na závěr chci konstatovat, že je velmi důležité si tyto události připomínat, nepřistoupit na černobílé popisování naší historie, kariko-

vání naší minulosti a mnoha osudů velmi statečných lidí. Kteří si zaslouží obdiv, úctu a respekt. Tyto okamžiky a těchto místech mají mít důstojnost, proto musím poděkovat organizátorům za připomí-

nání těchto událostí, a je třeba také říci, že tak činí přes neuvěřitelné ataky ze strany vlády a ministerstva obrany, o to více si jejich počínání vážím. Děkuji za pozornost.



Účastníky přivítal 1. tajemník ČSBS Emil Kulfánek. Účastníci pietního aktu – mimo jiné – vzácný host starosta města Terezín René Tomášek, Oldřich Vašata, Karel Hynous – Lobkovice; za stranu Trikolora Josef Sláma; za spolek Lega del Mondo a UGL – Monika Pilloni; Kruh občanů ČR vyhnáných v roce 1938 z pohraničí – Nataša Weberová; MUDr. Ilona Müllerová; za spolek Baráčníků Miroslav Riebiere. Foto – ČSBS

1. květen – Střelecký ostrov – KSČM – hovoří Marta Semelová

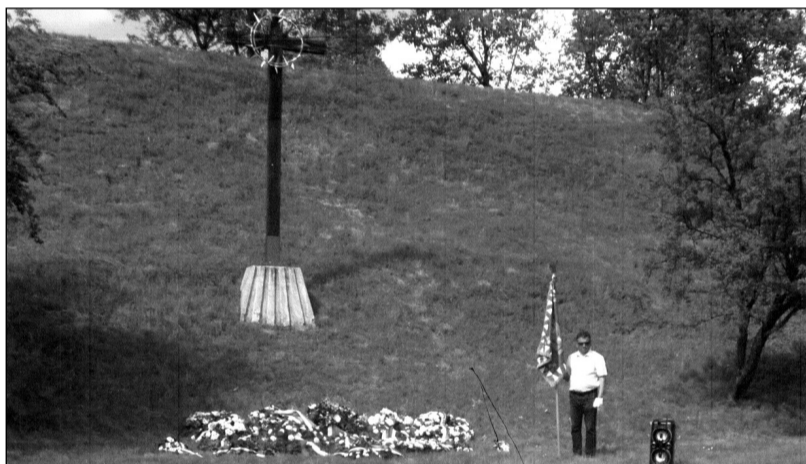


Pietní akt na Kobyliské střelnici – 6. 5. 2023

Pozvané hosty a další účastníky pietní vzpomínky, přivítal jménem organizátorů, tj. Českého svazu bojovníků za svobodu (Sdružení domácího odboje a partyzánů, Sdružení Českého národního povstání, Sdružení politických vězňů a pozůstalých) a Sdružení osvobozených politických vězňů a pozůstalých, 1. tajemník ČSBS Emil Kulfánek.

Pietní vzpomínka se konala u příležitosti připomenutí tří skupinových poprav, které zde na této bývalé vojenské střelnici uskutečnili příslušníci strážního praporu SS Prag v režii Řídicí úřadovny Gestapa v Praze.

Od 30. května do 3. července 1942 zde bylo popraveno téměř 540 osob, kteří k trestu smrti byli odsouzeni a základě 2. stanného práva po zabití zastupujícího Říšského protektora Protektorátu Böhmen und Mähren SS – Obergruppenführera a generála policie Reinharda Heydricha československými parašutisty 27. května 1942. Dodatečně 4. a 5. září 1942 byli v těchto prostorách popraveni představitelé Československé pravoslavné církve v čele s biskupem



Pietní akt na Kobyliské střelnici dne 6. května 2023. Foto Nataša Weberová

Gorazdem, kteří československým parašutistům pomohli se ukrýt.

V roce 1943, tedy rok poté zde němečtí nacisté uskutečnili veřejnou popravu 4 českých protektorátních četníků, kterým byla prokázána spolupráce s českým odbojem. Popravě muselo přihlížet 150 protektorátních četníků z toho 30 důstojníků.

Pozdrav účastníkům pietní vzpomínky od dvojnásobného prezidenta ČR p. profesora Václava Klause, který se velmi omlouval, že se nemůže této pietní vzpomín-

ky osobně zúčastnit. Delegaci obce Lobochovice zastoupili – Oldřich Jásata a Karel Hynous, delegaci strany Trikolora, vedl místopředseda p. Josef Sláma a otočení delegaci spolku Lega del Mondo a UGL, Monika Pilloni. Delegaci kruhu občanů ČR vyhnáných v r. 1938 z pohraničí Nataša Weberová.

A delegaci VVÚV ČSBS vedl předseda ÚV ČSBS ing. Jaroslav Vodička a delegace OV ČSBS.

Zpracovala
NATAŠA WEBEROVÁ

Klášrov – 5. 5. 2023



Pietní akt u pomníku vlastenců zahynuvších v dobách fašistické okupace v letech 1939 – 1945. Za ČSBS MUDr. Ilona Müllerová a poslanec Parlamentu ČR Josef Kobza

Čestná stráž u hrobu L. Svobody



Čestná stráž u hrobu prezidenta – generála Ludvíka Svobody a jeho rodiny popravené fašisty v Mathaussenu a dcery Zoe Klusákové – Svobodové – zemřelé 27. prosince 2022. Foto – Nataša Weberová

Poslední bitva 1. československého armádního sboru

Bitva o Břest byla posledním střetem 1. československého armádního sboru. Odehrála se 7. května 1945 u Břestu (severně od Kroměříže).

Před bitvou

Na příkaz velitele 18. armády, generála Antona Josifoviče Gastiloviče, kterému byl 1. československý armádní sbor podřízen, měly síly sboru 7. května zaútočit ve směru Hulín – Břest – Přerov, a tím odříznout německé jednotky, jež se dosud nalézaly východně od Přerova. Ty by pak nemohly po-

stupovat na západ ani postoupit k Olomouci, kde se dosud bojovalo. K prvnímu střetu došlo u Rymic a Količina 6. května, k druhému v Břestu následující den.

První zaútočil 4. prapor, avšak nedokázal Němce z Břestu zcela vytlačit.

Alespoň se dokázal do jejich pozic vklínit, což jiné jednotky nedokázaly. Většina československých jednotek se nakonec musela stáhnout do východních pozic. Zůstaly jen 4. a 2. prapor.

Odpoledne zahájili Němci protiútok, aby byli odraženi. V noci ze 7 na 8. května se Němci z Břestu stáhli, ale tou dobou se již československé jednotky přesunovaly dále na západ, kde měly podpořit útok rumunské armády na Prostějov.

Externí odkazy

• Bitva o Břest
(<http://www.fronta.cz/dotaz/bitva-o-brest>)
a Fronta.cz

Festival Vídeňské jaro

Festival „Vídeňské jaro“ zorganizovala nekomerční společnost v květnu 2023 řadu setkání ruských občanů, představitelů ruský mluvících Rakušanů a přátelských slovanských občin, spolupracovníků mezinárodních organizací Vídeňského jara. Celkem 1000 – 1500 lidí.

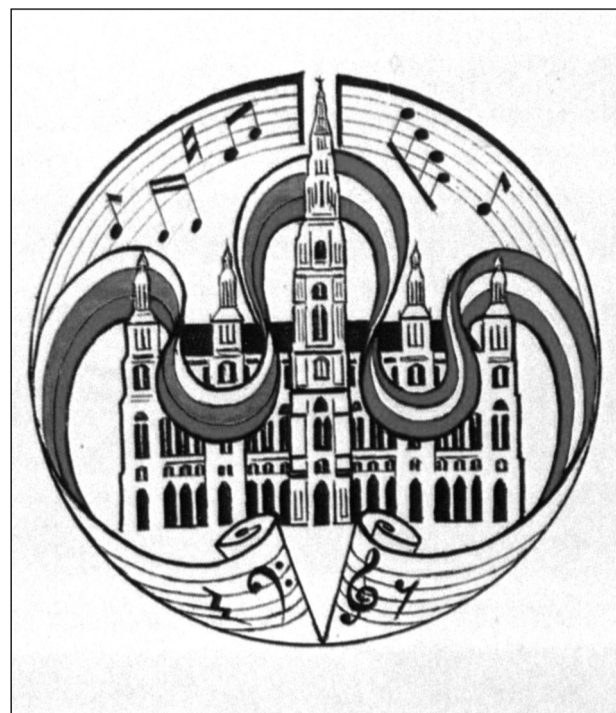
Cílem tohoto setkání – podřet tradice ruské kultury v Rakousku.

Za Českou republiku pozván soubor Kazaki Vltavy Všeokázského svazu českých zemí a Slovenska pod vedením Atamana Michaila Dzjuby a soubor „Russkaja Duša“ z Prahy. (více v příštím čísle Slovanské vzájemnosti 277).

N.W.

Členové Všeokázského svazu českých zemí a Slovenska (VSČZS) 7. 5. 2023 před odjezdem souboru „Kazaki Vltavy“ a „Russkaja duša“ do Vídně za zpěvu písně „Věčnaja pamjat“ uctili památku padlých Rudoarmějců na čestném pohřebišti v Praze – Olšanech.

Foto – Nataša Weberová



Festival Vídeňské jaro konaný ve dnech 6. a 8. května 2023 na Peterském náměstí č. 1, 1010 Vídeň a 7. května 2023 v chrámu svatého Nikolaje - Jauresbasse 2, 1030 Vídeň.

Foto - Kazaki



Soubor „Kazaki Vltavy“ s hostiteli v chrámu svatého Nikolaje ve Vídně dne 8. 5. 2023. Foto - Kazaki



Soubor „Kazaki Vltavy“ vystoupil společně s folklorní skupinou „Kalinka“ z Vídně.

Foto - Kazaki

Olšany 9. května 2023



„Věčnaja pamjat“ padlým rudoarmějcům. Jako každým rokem 9. května moderuje, přednáší a zpívá sovětské bojové písně Vladimír Vancický.

Foto – Nataša Weberová



Záplava věnců a květin zdobila čestné pohřebišť hrdinů, rudoarmějců, osvoboditelů naší vlasti. Květiny a věnce položili i členové Slovanského výboru České republiky v čele s Dr. Janem Minářem a Vladimírem Mlejneckým. V pozadí připravena Alena Grospičová se Svazem levicových klubů žen.

Foto – Nataša Weberová

Americká strategie v ukrajinské válce

To, že na Ukrajině, rukama Ukrajiny, se zapojením zdrojů kolektivního Západu, proti nám válčí USA, se dávno stalo ořezaným tvrzením, všem známou banalitou. Pouze pro Američany, kteří se nechtějí rozloučit se statusem a výhodami globálního hegemonu a nemají mírové prostředky k udržení tohoto statusu, je tato válka výhodná. Dokonce ne pro všechny Američany, ale pro část vládnoucí elity, ale to je jedno, dokud je tato část americké elity schopna kontrolovat a určovat politiku USA i jejich zbývajících spojenců. Každý stát, který vstoupí do války, má svůj strategický plán založený na společných ustanoveních své aktuální vojenské strategie. Ta je vytvářena na základě zkušeností z nedávných válek (úspěšných i neúspěšných), které tento stát vedl. Aby bylo možné efektivně ničit plány nepřítelů a porazit ho nikoli počtem, ale schopností, je nutné znát základní ustanovení jeho vojenské strategie a pochopit, na základě jakých zkušeností byly formulovány a jak pružně je může nepřítel změnit během vojenských akcí.

Schopnost pružně reagovat na nečekané výzvy závisí na flexibilitě vojenské struktury definované absencí dogmatismu vyšších štábů. Zhruba řečeno, zasloužilí generálové by měli být připraveni kdykoli si uvědomit irelevantnost svých předchozích zkušeností a začít se učit a riskovat, jak riskovali ve svém důstojnickém mládí, když se dostali do své první války. Nehledě na to, že USA vedly v posledním století více válek než planeta dohromady (nebyl rok, kdy by americká armáda někde neválčila), základy aktuální americké strategie se zformovaly dávno, v éře poručického mládí většiny současných čtyřhvězdičkových a mnoha tříhvězdičkových amerických generálů, kteří získali své první bojové zkušenosti ve Vietnamu.

Vietnam nebyl pro USA jen velkou vojensko-politickou katastrofou. Bylo to civilizační trauma, které přimělo Ameriku zásadně přehodnotit svou vojenskou doktrínu a pustit se do hluboké vojenské reformy. Vietnam měl ale také zásadní vliv na americkou zahraniční a vojenskou politiku. Od té doby se Američané snaží všem svým nepřítelům zařídit vlastní Vietnam. Afghánistán nazývali „sovětským Vietnamem“ už dávno před stažením vojsk a prakticky od začátku operace „omezeného kontingentu“. Je třeba říci, že USA skutečně dokázaly vytvořit pro SSSR v Afghánistánu stejnou patovou situaci, ve které se sami ocitly ve Vietnamu. A i když společnost SSSR nevnímala výsledek afghánské operace jako existenční katastrofu, přesto svých cílů Svaz nedosáhl. Obrovské zdroje (včetně i politických i diplomatických) byly vynaloženy zbytečně. V tomto případě existují důvody se domnívat, že USA záměrně vyprovokovaly vstup sovětských vojsk do Afghánistánu právě z důvodu předpokladu „sovětského Vietnamu“.

Situace na Ukrajině se v počáteční fázi vyvíjela podobným způsobem. USA po dvě desetiletí (od začátku nultých) provokovaly Rusko k aktivní vojenské účasti v ukrajinské politice. Nejprve Washington otevřeně (od akce „Ukrajina bez Kučmy“, odstartované v roce 2000) připravoval státní převrat a poté

provedl tři po sobě jdoucí za deset let (v letech 2004/05, 2007 a 2013/14). Když ani to nepřimělo Rusko vtáhnout do rozsáhlých vojenských akcí na Ukrajině, začaly USA stejně otevřeně připravovat ukrajinskou armádu na invazi na ruské území (na Krym), aniž by Kremlu ponechaly šanci vyhnout se účasti v bojových akcích.

Když v únoru 2022 začala SVO, USA otevřeně s tím vyjádřily spokojenost a prohlásily, že nyní budou vést na Ukrajině a rukama Ukrajiny válku s Ruskem na vyčerpání a slíbily, že Moskvě uspořádají druhý Afghánistán. Cíle jsou jasné a průhledné, ale velká část ruských občanů si neuvědomuje, že Ukrajina je jen klacek v rukou USA, že vítězstvím nad Kyjevem skončí jen viditelná část války (a to ne nutně). Samotná válka na vyčerpání bude pokračovat buď v aktivním formátu (zapojení do bojů proti Rusku východoevropských satelitů USA), nebo v pasivním (vytvořením eventuální vojenské hrozby pro Rusko, umístěním ve východní Evropě, na ruských a běloruských hranicích silného, až milion vojáků osmi národních armád, úderného uskupení, které se opírá o podporu celého NATO a neustále zvyšuje údernou sílu). Naši občané jsou ve většině přesvědčeni, že stačí Ukrajinu porazit a vše skončí. Realita je může velmi zklamat. Ve skutečnosti může vše skončit až po porážce Ukrajiny (pokud USA budou považovat za nutné ukončit válku), ale jak bylo uvedeno výše, může trvat roky i po úplném zničení ukrajinského státu.

Dnes všechna oficiální i neoficiální prohlášení alespoň trochu vlivných členů vládnoucího amerického týmu svědčí o tom, že USA zdaleka nepovažují svou strategii zaměřenou na vytvoření pro Rusko „nového Afghánistánu“ nebo „ruského Vietnamu“, za vyvrácenou. Washington hodlá pokračovat ve stejném duchu, a dokonce stupňovat úsilí, ať už se stane s Ukrajinou cokoli. Chcete-li vyvrátit americkou strategii, musíte pochopit, kde má zranitelné místo, a k tomu stojí za to analyzovat zkušenosti, které Spojené státy získaly z Vietnamu. Do Vietnamu USA vyslaly armádu s povoláními vojáky. Přímou ve Vietnamu vojáci sloužili asi rok, pak je měnili (zájemci mohli zůstat nad rámec smlouvy). Většina mužstva byla povolána z nižších společenských vrstev (černoši, barevní, Hispánci, bílí marginálové z dysfunkčních rodin). Nebylo jich líto a vše mělo dopadnout dobře. Americká společnost se však nečekaně vzbouřila. Za oběti vietnamské války je dnes v USA oficiálně považováno 58 220 osob. Z toho 47 434 osob zahynulo v důsledku akcí protivníka, zbytek byly ztráty bez boje, včetně těch, kteří zemřeli nebo spáchali sebevraždu desetiletí po válce. To znamená, že kritické množství ztrát, po kterých se americká společnost probudila natolik, že administrativa nemohla pokračovat ve válce (ačkoli armáda byla připravena bojovat dalších deset let), činil přibližně 45 – 50 tisíc mrtvých (dalších 303 000 amerických vojáků bylo zraněno). To jsou ztráty za deset let.

Tato bolestná hranice povolání armády, která vede zámořskou válku (jež přímo nebrání národní úze-

mi, potvrzuje sovětská afghánská zkušenost. SSSR ztratil v Afghánistánu za deset let 12 – 13 tisíc mrtvých a asi sto tisíc zraněných. Protiválečná shromáždění ve Svazu nebyla, ale napětí ve společnosti rostlo, a přestože armáda byla s to bojovat dalších deset let, politické vedení považovalo za přínosné ope-



Zoufalá žena ve městě Doněck pod kontrolou Rusů. Ostřelování ukrajinské armády zničilo její dům. FOTO – Reuters – Alexander Ermochenko

raci ukončit, aniž by se čekalo na zahájení společenské turbulence podobné té americké na pozadí vietnamské války. USA učinily závěr a přešly k nájemné (smluvní) armádě. Poté všechny jejich avantýry, bez ohledu na ztráty, které je doprovázely, absolutně americkou společností nezajímaly. To se dá snadno vysvětlit. Každý člověk obvykle extrapoluje celkovou situaci na sebe. Pokud válčí povolání armáda, pak v každé rodině, která má muže v povolávacím věku nebo dokonce malého chlapce, který dříve nebo později dospěje do věku brance (a není to tak, že do té doby válka skončí), se bojí, že bude povolán a poslán za devatero zemí bojovat s nějakými nepochopitelnými divochy. Za těchto okolností i relativně skromné sovětské ztráty v Afghánistánu (méně než jeden a půl tisíce zabytých každý rok) měly na společnost velký psychologický vliv.

Pokud válčí nájemná (smluvní) armáda, pak společnost považuje vojáky na frontě jen za lidi, kteří si zvolili tuto profesi. Hasiči a policisté také pravidelně riskují životy a dokonce umírají, ale byla to jejich dobrovolná volba. Jejich profese. Každý ví, že jeho přítel nebo přítel v rizikové skupině pouze tehdy, pokud se sám rozhodne vstoupit do armády. No, a když už se sám rozhodl, jaké by mohly být problémy? Rusko se také poučilo a všechny bojové akce se snaží vést smluvní armádou doplněnou o skupiny dobrovolníků. Poté, co bylo nuceno provést částečnou mobilizaci, se státní moc omezila na minimální potřebný počet. Ministerstvo obrany má navíc za úkol v příštích letech zvýšit počet kontraktorů v armádě na 700 tisíc osob. Spolu se soukromou vojenskou společností a dobrovolnickými jednotkami je to více než dost na to, aby byli plně nahrazeni na frontě mobilizovaní. Právě Západ, jeho agenti a nepřítelští chytří domácí „experti“ křičí, že Rusko k vítězství potřebuje totální mobilizaci všeho a všech a stávající armádu je třeba přivést k milionu (dva, tři, kdo víc?).

To je ta šance, se kterou Američané počítají. Pochopili, že zničit ruskou ekonomiku, ruský finanční systém a systém ruských politických svazů není možné. Také adekvátně hodnotí neschopnost jimi

vychované páté kolony alespoň nějak destabilizovat vnitropolitickou situaci. Přesto nadále sázejí na válku a vyčerpání Ruska. V co doufají? Jejich naděje spočívá v tom, že Západ má mnohonásobně převyšující ruský lidský potenciál. Nyní se snaží zvýšit vojensko-průmyslový komplex členských zemí NATO na

nezbytnou a dostatečnou výrobu vojenské techniky a spotřebního materiálu (náboje, patrony atd.). Dle plánů to potřebuje dva až tři roky. Během těchto let musí Rusko udržet na bojišti Ukrajinu. Pokud se to nepodaří Ukrajině, budou se muset připojit východoevropské limitrované, satelity USA. Zvýšit počet ruských vojáků najednou není možné. Lidé musí být oblečeni, obuti, vyzbrojeni, zařazeni do jednotek a formací, vybaveni důstojníky, včetně štábů, vycvičení atd. To vyžaduje čas. To znamená, že v případě vstupu východoevropských zemí do války s Ruskem budou samotné obrovské prostory, které nemohou být plně pod kontrolou ruské armády, sloužit jako záruka pokračování konfliktu.

USA počítá s tím, že kolektivní Západ bude schopen zvýšit počet vojáků na frontě a zajistit jim dostatek techniky a munice a to alespoň ne později, než to udělá Rusko. Jejich úkolem není zvítězit, nedostat se do Moskvy, ale dosáhnout pozicní slepé uličky tím, že postaví Moskvu před volbu: uzavřít mír, který nezaručuje bezpečnost Ruska, vést nekonečnou válku, přejít k použití zbraní hromadného ničení nebo dramaticky zvýšit počet armády díky mobilizovaným. První varianta (mír bez kapitulace nepřítel) by dle Washingtonu měla vést k podkopání autority ruských úřadů (na principu: „Proč tak dlouho bojovali, když ničeho nedosáhli?“ a dále standardní „všichni kolem jsou zrádci“) a tím i k destabilizaci vnitropolitické situace a vytvoření podmínek pro převzetí moci proamerickými silami (maskujícími se jako super patrioti). Druhá varianta (nekonečná válka bez významných úspěchů, jejíž konec není vidět) by měla společnost unavit, podkopat její morálku a naděje na vítězství se stejnými společensko-politickými důsledky jako v první variantě. Třetí varianta (totální mobilizace ve snaze zvrátit negativní vývoj událostí) by měla dramaticky zvýšit ztráty, snížit kvalitu válčící armády a vyvolat ve společnosti, znepokojené mobilizací blízkých, turbulence, podobnou vietnamské v USA nebo afghánské v SSSR. V konečném důsledku USA i zde počítají s tím, že Rusko nebude schopno pokračovat ve válce a autorita moci bude podkopána

se všemi důsledky, které to přinese. Použití zbraní hromadného ničení Ruskem se nebojí, protože pozicní slepá ulička ještě není porážkou, což znamená, že v takové situaci nebude pravděpodobně nikdo ničit svět na padrť (včetně sebe).

Jak vidíte, USA jsou připraveny hrát dlouhou hru a vzhledem k tomu, že v asijsko-tichooceánském regionu (ATR) vytvořily řadu protičínských aliancí, které by měly hrát v připravované tchajwanské krizi stejnou roli jako NATO v ukrajinské, se zdá, že Washington je připraven riskovat válku i na dvou frontách současně. Američanům není jejich spojenců líto. Je jim jedno, kolik Evropanů, Japonců, Kanadánů, Korejců a Australanů země zadržováním Ruska a Číny. Je jim také jedno, kolik a kterých států bude zničeno. Proto strategie zničení amerických spojenců třeba po jednom, třeba hromadně, třeba rychle, třeba pomalu) nefunguje. USA s těmito našimi kroky souhlasí, jsou na ně připraveny a vítají je, protože počítají s tím, že právě taková naše reakce na postvietnamskou strategii USA jim poskytne rozhodující převahu a umožní vyhrát válku na vyčerpání. Vietnamská zkušenost říká americkým politikům a generálům, že dokud to nebude americkou společností bolet, může se válčit, jak chtějí.

Praxe a zkušenosti naznačují, že pokud současná pravidla hry dávají soupeři nespornou výhodu, pak je třeba změnit pravidla. Nemůžeme zrušit americkou strategii, ale nikdo nám nemůže zakázat, abychom do ní nevložit nějakou inovaci. USA vycházejí z toho, že jako ve dvou minulých světových válkách si to odsedí za oceánem, zatímco jejich spojenci za cenu svých životů a své státnosti oslabí Rusko a Čínu, a v kritické okamžiku Washington vstoupí na bojiště v plné síle a nadiktuje všem podmínky poválečného světa, jak se již v minulosti několikrát stalo. V současné konfiguraci jsou USA skutečně nezranitelné (pokud nezačnou mít vlastní občanskou válku nebo ekonomická katastrofa nepřekročí rozumné meze, ale doufat v problémy nepřítel je kontraproduktivní, je to pozice pasivního pozorovatele, který nekontroluje průběh událostí, ale počítá s tím, že hvězdy samy vytvoří příznivou konstelaci).

Aby USA projevíly ochotu k rozumnému kompromisu a k vyhovujícímu uspořádání světa z pohledu Ruska a Číny, je třeba, aby to nebolelo americké spojence, ale samotné USA. A aby to bolelo hodně. Washington si musí náhle uvědomit, že je také v zákopech války, a ne v hlubokém týlu, a že kromě peněz do kapsy může přilétnout i střela do hlavy. Z mého pohledu je možné, aby se Američané přivedli k vědomí bez použití jaderných zbraní. Díky spolupráci s Čínou se to dá udělat poměrně rychle. O tom, jak vidím úder, který dokáže donutit USA, aby se vzdaly současné strategie, se dočtete v dalším materiálu.

**Politolog
RASTISLAV IŠČENKO,
zdroj: Nová Republika
Pro Novou republiku
vybrala a přeložila
PhDr. Vladimíra Grulichová**

Kruh občanů České republiky vyhnaných v roce 1938 z pohraničí

Vzpomínka číslo 1

V roce 1938 jsme bydleli v Liticích na Plzeňsku, mně bylo deset let. Jednoho říjnového dne se objevili němečtí vojáci a my děti jsme byly u všeho, co se dělo.

Viděla jsem, jak ti Němci, kteří v Liticích pokojně žili, se najednou změnili; na každém domě visel německý prapor a německé vojáky vítali jako osvoboditele.

děti si řekla, že se musí něco udělat, že se budeme bránit. Tak jsme nakoupili naše vlaječky a všem Němcům jsme je zastrkali do oken.

U domu, kde jsme bydleli, byla stodola, a tam ubytovali německé vojáky. Za domem byla louka s kompostem a my děti jsme si z něho udělali bunkr s pozorovacím okénkem. Ale dlouho jsme se z něho netěšili. Za naší maminkou, která uměla německy, přišel

policejst s nařízením, že se musíme do 24 hodin vystěhovat.

**BLAŽENA ŠEBKOVÁ,
TEHDY LITICE**

Vzpomínka číslo 2

Patřím mezi Čechy vyhnané v roce 1938. Bydleli jsme tehdy v Nýřanech.

Mně bylo třináct let, sestře devět let. Otec byl tehdy mobilizován a někde na hranicích. Takže se sama maminka musela s námi do večera, tj. do 24 hodin, vystěhovat. Bylo to hrozné. Dobře si to pamatuji. Přeji si, aby to již nikdy nikoho nepotkalo!

J. J., TEHDY NÝŘANY

Vzpomínka číslo 3

Naše rodina žila od roku 1932 v Jablonci n. Nisou, pak až do roku 1938 v Harrachově, kde otec pracoval v továrně jako tkadlec.

V roce 1937 začali henleinovci a ordneři řídit, přepadávali nás, stříleli po nás a strhávali nám v bytech obrazy prezidenta Beneše apod. Museli jsme opustit svůj domov. Vzali jsme si jen to nejnужnější. Před střelbou ordnerů jsem se zachránil tím, že jsem si lehl na podlahu nákladního auta, kde jsme měli pár kusů nábytku. Bylo mi tenkrát osmnáct let a měl jsem pocit, že se živý do vnitrozemí už nedostanu.

**LADISLAV BUREŠ,
TEHDY HARRACHOV**

Vzpomínka číslo 4

Do září roku 1938 jsme bydleli v Oldřichově v Hájích, okr. Liberec. Otec byl zaměstnancem ČSDF jako strážný trať. Byly jsme čtyři děti. Já, dva bratři a sestra.



Turnfest u Breslau (Vratislav) 4. 6. 1938. Defilé několika tisíc sudetských Němců. Na hlavní tribuně spolu s vůdcem: Frank, Henlein, říšský ministr sportu Hans von Tschammer und Osten (1887 – 1943) a říšský ministr vnitra Wilhelm Frick (1877 – 1946). Rodí se tajná směrnice proti Československu (Fall grün).

FOTO ARCHÍV

Byla jsem u toho, když místní hostinský a řezník vyvalil sudy piva a přinesl salámy a hostil vojáky vším možným.

Místní Němci snášeli československé vlajky na náves a tam je spálili. Od Plzně přicházel náš čs. voják a oni se na něho vrhli, trhali mu knoflíky na uniformě, až ji celou zničili a já, celá vyděšená, jsem se na to dívala. Naše parta

německý důstojník a řekl, že to je provokace, že to nebude trpět, vytáhl pistoli, jinak že nás zastřílí. A že to myslel vážně, jsem poznala z toho, jak dlouho ho maminka přesvědčovala, že jsme děti, takže z toho nemáme rozum.

I když jsme byly jenom děti, přece jen jsme chápalý, že se v té době děje něco strašného. Pak se jednoho dne u nás objevil obecní

Den vzpomínky genocidy Slovanů – 22. červen

V den napadení Sovětského svazu fašisty v roce 1941 si každoročně připomínáme genocidu Slovanů.

Vždyť právě Slovanů v této hrůzné válce umřelo nejvíce. Po předpokládaném vítězném skončení války plánovali fašisté velkoplan „GENERÁLNÍ PLÁN VÝCHOD“ na etnické vyčištění evropské části Ruska od slovanské

rasy a vysídlení slovanských národů z Evropy za Ural. Ale už během německého tažení byly jednotlivé prvky „Plánu“ realizovány na úrovni vyčišťování území od ruského obyvatelstva.

Na Ukrajině a v Bělorusku tak zmizely z povrchu zemského tisíce „Lidic a Ležáků“. Vzpomeňte s námi!

MIROSLAV HAVLÍK



Nitra – u památníku Osvoboditelů – den genocidy Slovanů – 22. červen
FOTO Miroslav Havlík



Nejhůře jsou na tom děti.
FOTO z archivu velvyslanectví republiky Bělarus



Zfanatizované sudetské ženy zdraví svého vůdce. Vratislav 4. 6. 1938.

FOTO ARCHÍV

Do doby, než zde lidi ovlivnil Henlein, vycházeli jsme s Němci celkem dobře. Poměry se však zhoršily na jaře 1938. V září těsně před zábohem přijela v noci lokomotiva asi s dvěma nákladními

Sestra s děckem jela do Sobotky. Chlapec krátce nato zemřel.

Byli jsme bez domova a bez prostředků a zima přede dveřmi. Tatínek se vrátil za tři týdny vyčerpaný a nemocný. Všude na úřa-

„Zacházeli s námi jako se štvanou zvěří. Všechny muže sebrali jako trestance...“

vozy, abychom co nejrychleji odjeli, že nám jsou Němci v patách. Vzali jsme si jen to nejnужnější. Sestra měla šestinedělní děčko, její muž však byl mobilizován. Když jsme přijeli do Liberce, již tam byli Němci.

Zacházeli s námi jako se štvanou zvěří. Všechny muže (otce a nejstaršího bratra) sebrali jako trestance. Trnuli jsme hrůzou, co s nimi bude. Já s matkou a mladším bratrem jsme jeli do Boro-
hrádku n. O., to bylo naše rodiště.

dech vládl chaos a nervozita. Nemohly zvládnout tisíce vystěhova-
lů.

Mnozí lidé, zvláště mladí, nevědí nic o životě Čechů v pohraničí. Německé školy měly výstavné dvoupatrové budovy, ale české školy byly většinou ve starých barácích o jedné místnosti. Udržovala je Severočeská matice školská. Tomu se říkalo utiskování Němců!

**ANTONIE BRANDOVÁ,
TEHDY OLDŘICHOV
V HÁJÍCH**



Nepřítel u terespolských vrat. FOTO z archivu velvyslanectví republiky Bělarus

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST č. 276/2023, cena 10 Kč.
Zakladatel: prof. Ing. Břetislav Chvála, Dr.Sc.

Vydavatel: Slovanský výbor ČR.

Redakční radu řídí: Docent RNDr. Jan Minář, Dr.Sc.

Členové rady: Miroslav Havlík, Eva Holečková, Jan Jelínek, Čeněk Milan Kadlec a Nataša Weberová.

Distribuci vede Alena Grospičková.

Na Slovanském výboru jsou úřední hodiny ve čtvrtek od 10 do 15 hodin.

Redakce a administrace: Slovanský výbor ČR, Politických vězňů 9, 110 21 Praha 1, III. patro, kabinet č. 147, tel. 607 715 152.

internetová adresa: www.slovanskyvyborcr.cz (jejím redaktorem je Miroslav Havlík).

Adresa e-mail: slovanyborcr@volny.cz.

Příspěvky zaslané redakci nemusí vždy vyjadřovat její stanovisko.

Redakce si vyhrazuje právo úpravy příspěvku. Úzávěrka čísla dne 23. 5. 2023.

Časopis registrován na MK ČR pod reg. č. 8038.ISSN-1212-3315.